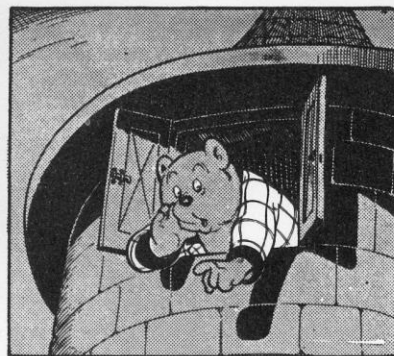
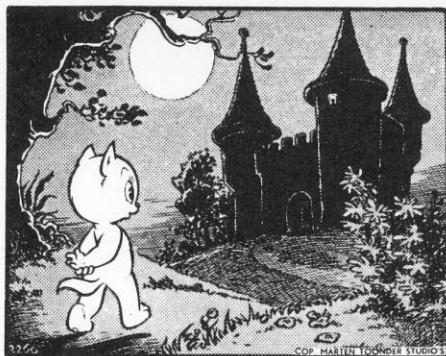

Tom Puss – Sanningssägaren (Episod 61, 2266–2319)

61 episoden, 54 strippar, publicerat i DN 1955-06-09—1955-08-11 och 1987-04-23—1987-06-29

Sent en kväll var Tom Puss på väg hem. När han gick förbi slottet Bumblestone tänkte han högt för sig själv:

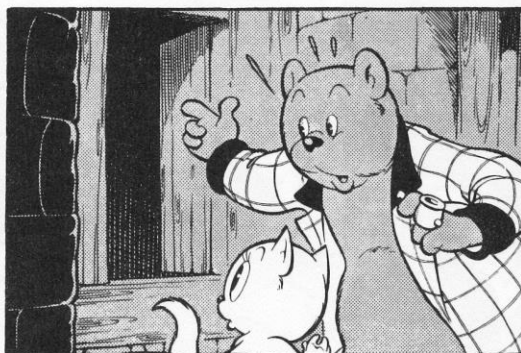
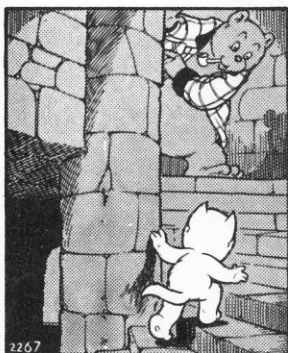
– Herr Oliver ligger säkert och sover nu. Han brukar nog alltid tala om ett liv fullt av äventyr men det förefaller mig som om han i alla fall skulle föredra ett liv i lugn och ro.

Plötsligt förde nattvinden med sig ett svagt klagande ljud. Tom Puss tittade upp och fann till sin förvåning att Bumble hängde ut genom ett smalt fönster högt upp på slottet.

– Tom Puss, min unge vän! ropade Bumble. Kom upp genast! Bakdörren är öppen! Jag har hittat en lönntrappa! Skynda dig,

äventyret väntar!

– Nu börjar det igen, tänkte Tom Puss medan han sprang till bakdörren. Han borde nog lämna den där hemliga trappan åt sitt öde. Det här kan inte leda till någonting annat än tråkigheter.

Tom Puss trevade sig fram i det mörka slottet till den spiraltrappa som ledde till det högsta tornet. Bumble mötte honom på halva vägen och förklarade i upphetsad ton:

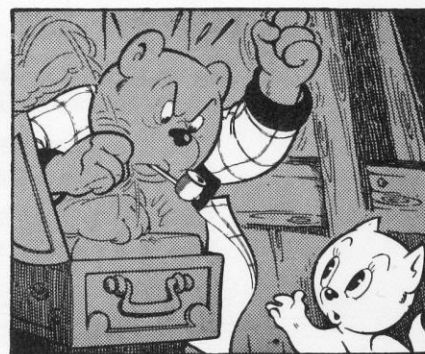
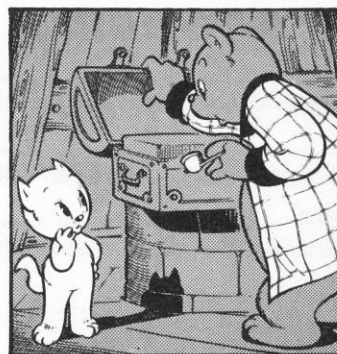
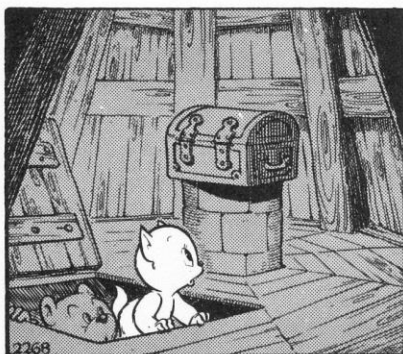
– Du förstår, en hemlig panel! Jag hittade den av en händelse när jag var på vinden för att leta efter ett värmekrus för mina kalla

fötter. Av en ren slump! Jag lutade mig mot en vägg och pst, en liten panel gick upp. Och bakom den fanns den hemliga stegen. Vill du se?

– Naturligtvis vill du det, fortsatte Bumble. Jag skulle själv gärna vilja veta vart den leder men det kanske är klokare att vänta till

i morgon när det är ljust. Månsken ger mig alltid en sån underlig känsla – fast du ska inte tro att jag är rädd.

– Naturligtvis inte, svarade Tom Puss, som redan hade klättrat upp till toppen av stegen.

Tom Puss och Bumble befann sig i ett litet tornrum. Mitt i rummet stod en smal stenpelare på vilken en gammal skattkista var placerad.

– Hm, sade Bumble, en gammal låda på en sten. Inte mycket att hitta i ett hemligt tornrum, eller hur? Han gick bort till kistan och öppnade locket. Inuti fanns en annan

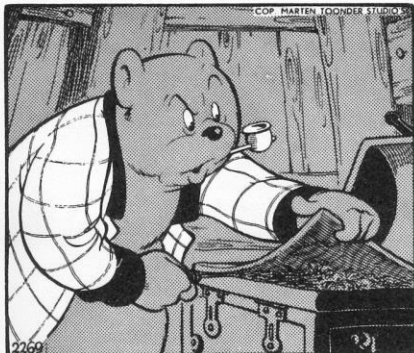
mindre metallåda, som var väl förseglad och varken hade någon synlig öppning eller något nyckelhål.

– Det där var väl spännande, grymtade han. Vem vet vad som finns i den – kanske en skatt. Inte för att jag går omkring och drömer om något sådant – pengar betyder ingen-

ting för mig, det vet du. Men i alla fall . . .

Han började slita och dra i locket till lådan och efter en stund bearbetade han det med knytnävarna.

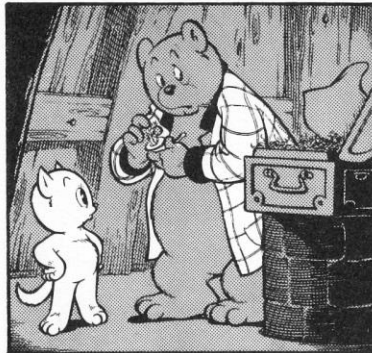
– Vänta ett slag, bad Tom Puss. Det är ju gjort av bly. Har ni inte en liten fickkniv, herr Oliver? Jag tror att man skär upp det.

Bumble tog upp sin fickkniv och karvade i det mjuka metallocket med den.

– Det här var en underlig sorts låda, muttrade han. Vad brukar man egentligen i vanliga fall förvara i sån här mjuk metall?

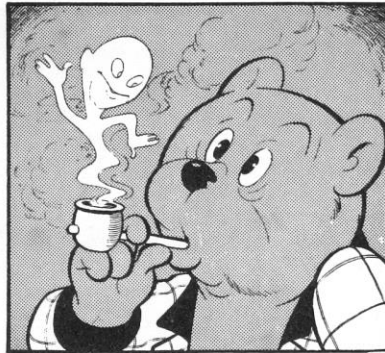
– Radium, svarade Tom Puss snabbt. Radium och uran, om jag inte missminner mig.

Bly håller ihop atomerna i radioaktiva material och . . .

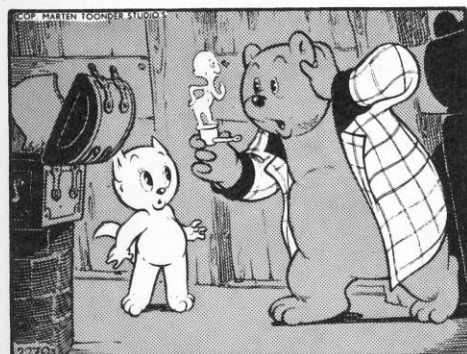
–Stopp! skrek Bumble. Inte ett ord till! Ingen politik om jag får be!

När Bumble fått upp metallocket kunde man se att lådan var hårt packad med piptobak. Bumble tog fram sin pipa och fyllde den. – Jaså, mumlade han, vanlig piptobak. Så

mycket besvär för så lite. Låt oss gå ner igen.

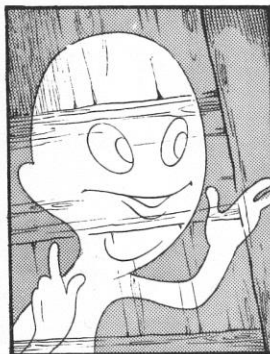
Han tände pipan och blåste ut ett kraftigt rökmoln. Plötsligt utstötte han ett rop av förvåning. Mitt i den blå röken kunde man urskilja en smal dimmig figur som sakta steg upp från tobaken i pipan . . .

– V-v-vad är d-d-det där? stammade Bumble. Det måste vara något fel på tobaken. Under tiden hade uppenbarelsen i röken blivit både ljusare och klarare. Plötsligt hoppade den upp på randen av pipan.

– Sliddersladder! pep den. Snicksnack! – Hur var det? röt Bumble.

– Ni pratar så mycket men ni säger ingenting, fortsatte rösten. Ni för så mycket väsen

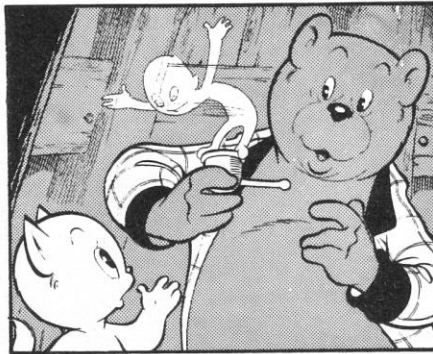

men det är ingen mening med det.

– Nu går det för långt, fräste Bumble.

– Vem är ni? undrade Tom Puss nyfiket.

– Mitt namn är Francis Q Truthfull. Mina vänner kallar mig för Frank. Jag är sanningsägare, svarade den lille mannen. Jag avskyr struntprat – och kyla. Dra lite hårdare i pipan, herr skutskeppare. Om jag blir kall då försvinner jag.

– Jag är ingen skutskeppare, avbröt Bumble. Mitt namn är Oliver B. Bumble.

– Hur kan det komma sig att ni blev inlåst i den där lådan, herr Truthfull, frågade Tom Puss.

– Ingen menar vad han säger, svarade den lille. Och min förra ägare var rädd för sanningen, precis som alla andra för den delen.

Bumble stirrade på sanningsägaren.

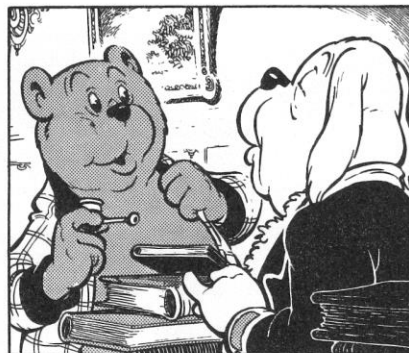
– Utmärkt, sade han. Du kan bo i min pipa. Det förefaller mig vara ett fint arrangemang för att få veta sanningen om allting.

– Ni kanske blir besviken, påpekade Truthfull. Men allright – jag kliver in där det finns eld. Behöver ni mig så bara sug i pipan. Bumble tog pipan med den underliga toba-

ken under armen och gick stolt nedför trappan. Vid denna sena timme befann sig den trogne betjänten Joseph i sin husbodes bibliotek, där han sökte i hyllorna, efter Glada Canastapelares handbok som Bumble frågat efter.

– Aha! utropade Bumble. Är du fortfa-

rande i arbete, Joseph?

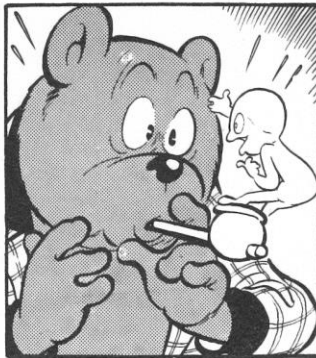
– Förlåt, men jag har ännu inte hittat den där boken, sir, sade Joseph. Och ni vill ju ha den i morron bittida. Därför tänker jag fortsätta att söka.

– Gamle, fine Joseph, nickade Bumble, rörd av så mycken tillgivenhet.

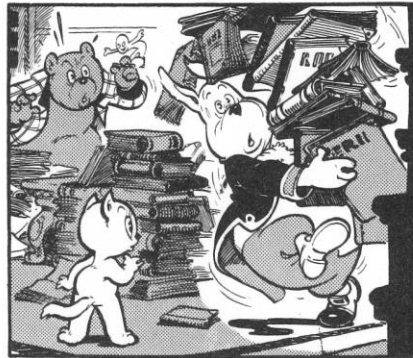
– Det är sällan i våra dagar som man möter en tjänare som arbetar bara för att tillfredsställa sin arbetsgivare, myste Bumble.

– Förlåt mig, hr Oliver, sade Joseph anspråkslöst, men jag brukar inte se på klockan. Om ni är belåten med mitt arbete så är det belöning nog för mig.

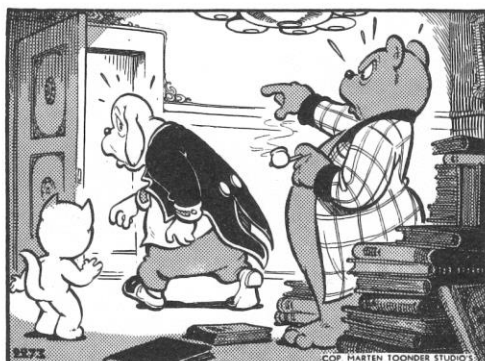
Bumble sög belåtet på sin pipa. Plötsligt dök sanningssägaren fram igen på toppen av piphuvudet.

– Sliddersladder! ropade han. Han arbetar så där bara för att han hoppas på löneförhöjning! Han försöker vinna förtroende med sitt tomma prat. Han smickrar dig nu, men i

själva verket tycker han att du är omöjlig och självisk. Han är en sån där snicksnackare.

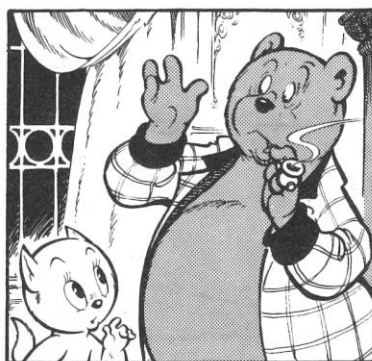
Detta blev för mycket för den hårt prövade betjänten. Han gjorde en gest av otålighet, förlorade balansen och hamnade under en hög med böcker.

– Jaså, du Joseph, du tror det! utropade Bumble. Du tycker att jag är omöjlig och självisk, va? Bakom din vänliga fasad går du omkring och tänker sådana där lömska saker om mig! Nåå, vad säger du?

– Men, hr Oliver, jag vill ju bara – jag menar . . . stammade den olycklige betjänten.

– Det räcker, svarade Bumble kyligt. Du kan börja se dig om efter en annan arbetsgi-

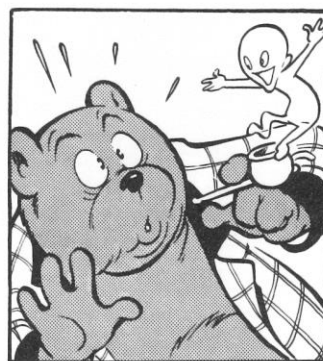

vare i morgon. Jag vill inte ha ohylligt folk i mitt hus.

Den olycklige betjänten stapplade modfärd ut ur rummet.

– Det var det, konstaterade Bumble. En gentleman kan inte tillåta att de anrika rummen i hans förfäders slott ekar av falskhet min käre unge vän.

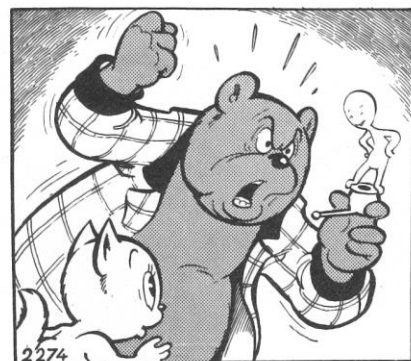
– Sliddersladder! skrek Truthfull. Det är visst inte något av dina förfäders slott. Du

köpte slottet för pengar du fick ärva av din far. Och han var en äventyrare som råkade bli rik på att han hittade en oljekälla under sin köksträdgård.

– Det – detta går för långt, stammade Bumble, som blivit aldeles likblek.

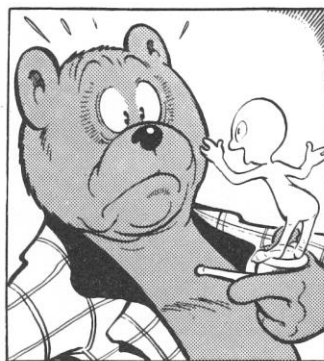
– Sanningen är alltid svår att höra, konstaterade Truthfull. Himmel, vad det är skönt och varmt här inne nu.

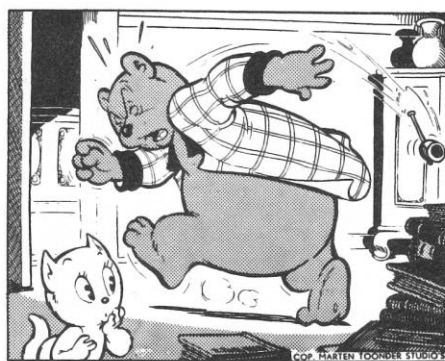
– Jag tolererar inte att man förolämpar mig! dundrade Bumble. Jag skulle ju kunna göra mig av med dig och den där usla tåken genom att kasta er i soptunnan.

– Det skulle inte tjäna någonting till, svarade Truthfull. Jag finns alltid här. Och så länge jag är här är här varmt, och så länge här är varmt blir du inte kvitt mig.

– Varför förblir det varmt här? undrade Tom Puss.

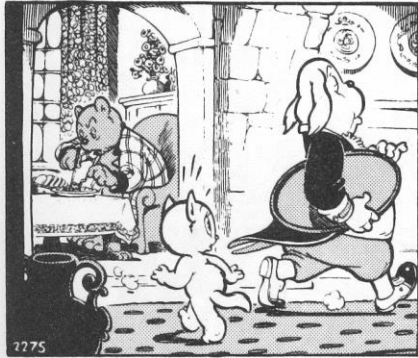
– Jo, om någon blir arg, förklarade Truthfull, så blir han ju varm, eller hur? Hans temperatur stiger och kanske börjar hans blod till och med koka. Och det finns ingenting som värmer upp en sån som mig så fint som lite kokning. De flesta av oss jobbar på avslitna kosknören, mjölk som kokar över, knappar som ryker eller ringar som punkterar. Personligen arbetar jag alltid på sanningen.

– Usch, fnyste Bumble. En gentleman i min ställning kan inte ha någonting att göra med skurkar av sån klass.

– Du har inte någon ställning, genmålde den lille bytingen. Du har bara pengar och pengar är inte någon position i samhället i och för sig.

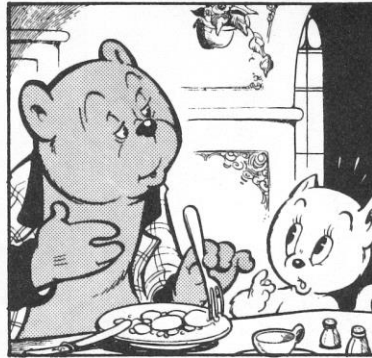
Bumble kastade pipan i ett hörn och rusade ut ur rummet.

När Tom Puss kom till lunch nästa morgon fann han den trogne Joseph i full fart.

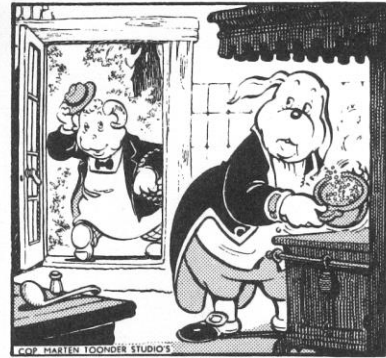
– Jag trodde att ni avskedade honom i går, herr Oliver, sade han när betjänten lämnat rummet.

– Ja, jo, svarade Bumble, men en gentleman får aldrig förlora kontrollen över sig själv. Min gode fader brukade alltid säga till

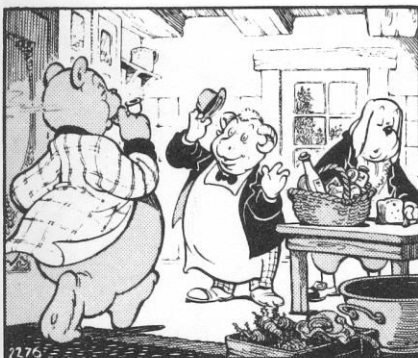
mig: Ollie, min pojke, en järnhård självkontroll är kännetecknen på en Bumble. Nå, i går kväll – det var den där otäckta tobakens skuld. Jag förlorade kontrollen över mig själv. Röker man den tobaken börjar ens blod koka, min unge vän.

Den trogne betjänten hade under tiden återvänt från köket. Han var på ett strålände

humör eftersom han just fått den löneökning som han länge gått och hoppats på. Plötsligt uppenbarade sig specerihandlare Greatgrit i köksdörren.

– Godmorgon herr Joseph, hälsade han. Vacker dag, eller hur? Är det någonting ni behöver i dag? Jag har härliga kex!

Bumble strövade ut i köket, bolmade på sin pipa som han efter mycket letande lyckats återfinna.

– Godmorgon, herr Bumble, hälsade specerihandlaren. Jag talade just med herr Joseph om den vackra trädgård ni har. Det är utan jämförelse den vackraste trädgård jag någonsin sett och jag har sett en hel del. Mina kunder kommer utslutande från de allra bästa familjerna i trakten.

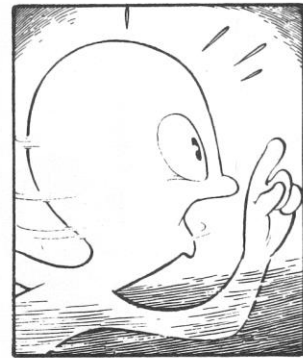

Här dök en liten vit figur plötsligt upp ur Bumbles piphuvud.

– Sliddersladder! ropade Truthfull. Snicksnack! Det där har han inte alls sagt till Joseph. Dessutom tycker han att er trädgård är ynkelig. Han anser att den är stel och smaklös och alldeles för dyrbar.

Specerihandlare Greatgrit stirrade på Bumble.

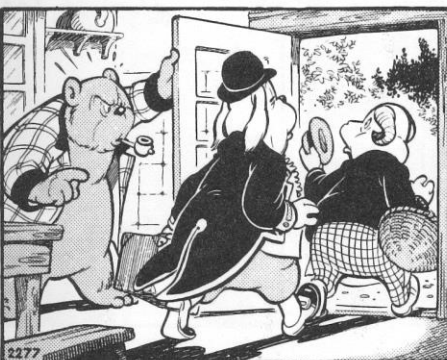
– Förlåt mig, herr Oliver, sade Joseph.

Skulle det inte vara mycket trevligare om ni rökte tobak av en annan typ? Om jag nu får ta mig friheten att komma med ett sådant förslag. Det här märket är så irriterande – om jag får säga min mening.

– Hör på den! skrek sanningsägaren. Han blev avskedad i går men nu stannar han därför att han har fått löneförhöjning!

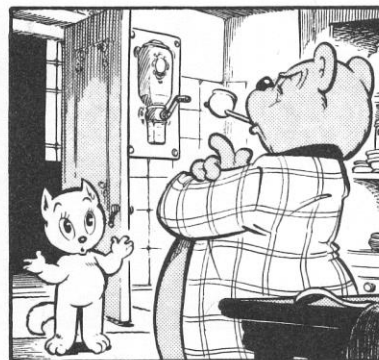
En lång och tryckande tystnad följde . . .

– Jaså! ropade Bumble. Ni tycker att jag har en simpel trädgård! Stel och smaklös! Ut ur mitt hus! Från och med nu ska jag gynna en annan specerist som har bättre smak!

– Förlåt mej, herr Oliver, började Joseph som genast blev avbruten.

– Nej! röt Bumble. Du anmärker på min tobak! Va? Drar fördel av att jag är ungkarl och tänker få ännu mera löneförhöjning, va?

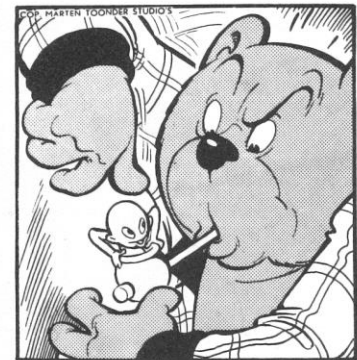

Ut med er båda två!

Tom Puss kom ut i köket i samma ögonblick som Joseph och speceristen Greatgrit lämnade huset.

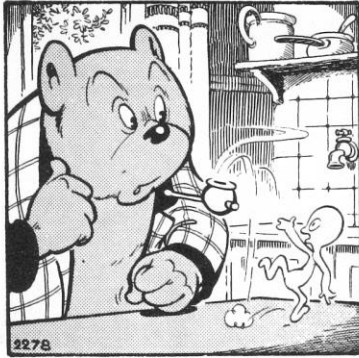
– Har det gått så här långt igen? undrade han. Har den där olycksaliga sanningstypen varit framme igen?

– Jaja, suckade Bumble modstulet. Obe-

hagligt, men jag vill inte ha lögnare i mitt hus. Hellre än det är jag ensam här, min unge vän. En gentleman i min ställning är lyckligare om han kan få leva stolt men ensam i en atmosfär som inte är grumlad av falskhet.

Det hördes ett fnittrande ljud från pipan. När den lille sanningsägaren stack upp huvudet lade Bumble tummen över pipan . . .

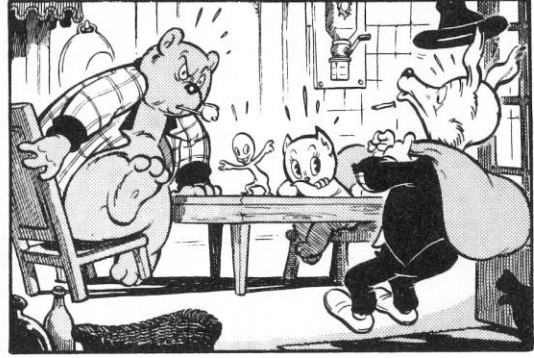
Förgäves sökte Bumble få den lilla typen tillbaka i pipan. I stället hoppade denne upp på köksbordet.

– Underbart! skrek han. Det där kom visst ert blod att koka! Jag får ta till nya metoder för att vara trevlig mot er från och med nu. Jag måste helt enkelt. Ni tycker inte om sanningen och jag gillar inte kyla. Då är väl det här en hyfsad överenskommelse – ni

ser till att jag har det varmt och jag talar om sanningen för er. Om andra personer förstås – er själv ska jag inte befatta mig med. Vad säger ni om det?

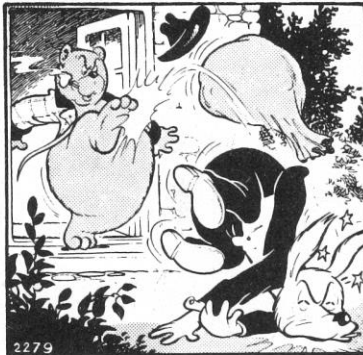
Just då slasade en ruggig figur in i köket. Det var en f.d. affärsman vid namn Hep Hepper som på grund av de höga skatterna kommit ut på för djupt vatten och tvingats att

söka sitt levebröd på annat sätt.

– Har ni någonting att sälja? undrade han. Tomflaskor, papper eller nån gammal kostym kanske?

– Här är en annan sån där falsk typ! skrek Truthfull. Han frågar efter skrot, men i själva verket är han bara ute för att se om det finns någonting att stjäla!

– Alla sorters obehagliga människor tränger sig in här, dundrade Bumble. Ni handlar med skrot, va? Ånej, jag känner till era verkliga avsikter nu och jag tänker inte låta lura mig!

Med dessa ord kastade han ut trashanken Hepper, som snopen slank ner mot vägen där hans kumpan Bill Super väntade på honom.

– Den där tjockisen Bumble visste att jag

var ute efter hans silver, muttrade Hep hätskt. Och jag vet hur han fått reda på det. Den där piptypen har reda på allting.

– Du är tokig, sade Super surmulet.
– Ingalunda! Hör på bara! Och så berättade Hep Hepper för kumpanen allt vad han visste om sanningssägaren.

– Och nu, slutade han, har jag en plan att kidnappa den där underliga lilla typen.

– Ah, dumheter, grymtade Super. Vem

vill höra sanningen dag ut och dag in?! Det finns inga pengar i en sån affär!

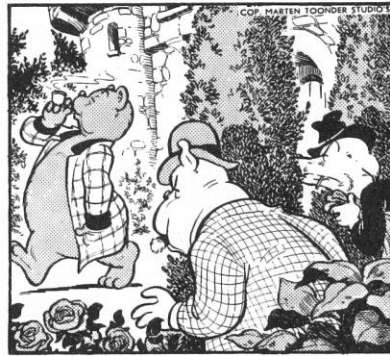
– Utom hos taxeringsgubbarna, påpekade Hepper slugt. Vi skulle avlägga ett besök hos herr Snustorr med den där lilla krabaten i sällskap. Jag är säker på att en man i Snustorrs ställning skulle gilla att i alla situationer och alla dagar få veta sanningen om allting.

– Tja, det kanske inte är så tokigt, myste Super. Den där kamraten här som vet sanningen om allting kunde kanske tillföra staten en hel del extraskatter. Snustorr skulle säkert vara intresserad. Saken är fin,

– Mycket nickade Hepper.

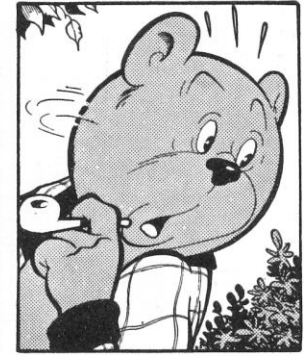
– Låt oss söka upp Bumble ögonblickligen. Töm säcken där och tag den med! Vi kan kanske få användning för den.

En stund senare kunde man se de båda kumpanerna smyga över Bumblestones gräsmattor för att sätta i verket sin lömska plan. Inte för ett ögonblick föll det dem in att ägna en tanke åt det faktum att vad de förberedde skulle skapa panik bland landets skattebetalare.

De fick snart syn på Bumble som närmade sig.

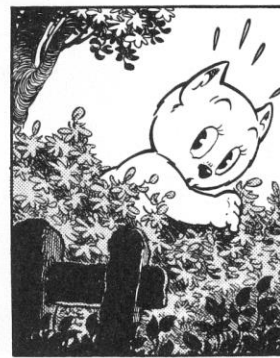
– Vilken härlig tanke, mumlade han för

sig själv. En gentleman som vet sanningen om allting. Det här kommer att öka min prestige. I samma ögonblick skrek en skrovlig röst:

– Stopp, Bumby! Langa hit den där pipan och låt det gå fort!

Så rätt sliten ur sina drömmier såg sig Bumble förvirrad omkring . . .

När Bumble irriterad vände sig om fick han syn på Bill Super.

– Vad gör ni här i min trädgård?! röt han. Jag är inte alls förtjust i er typ! Försvinn härifrån annars skall jag säga er sanningen! Och det skulle inte vara vidare trevligt, det kan jag försäkra er. Ut härifrån!

– Först pipan, Bumby, envisades Super.

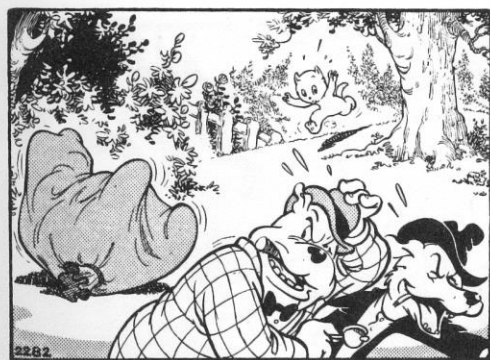
Om jag sen vill veta sanningen så kan jag få tillräckligt av den genom pipan. Skynda på nu och ge mig den!

Det där lilla samtalet gav Hepper tid att slinka bakom Bumble med säcken, och så satt säcken över Bumbles huvud. Totalt överrumpad på detta sätt tappade Bumble

både pipan och balansen.

Tom Puss befann sig på en helt annan plats i trädgården. Plötsligt hörde han ett halvkvävt skri följt av ett rätt skratt.

– Herr Oliver är i knipa, tänkte han och rusade i riktning mot den plats varifrån skriket hade kommit.

De två skurkarna hade snabbt knutit ihop den illaluktande säcken om Bumble. Därefter tog de till benen med pipan.

Tom Puss kom rusande till platsen, sedan han hört Bumbles halvkvävda skri, och befriade sin vän ur den pinsamma situationen.

– Vad är det som har hänt? undrade han.

– Ojoj, jämrade sig Bumble. Mitt staccars huvud! Förfärligt! Jag anfölls utan var-

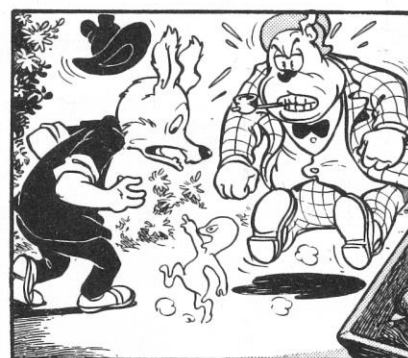
ning av två skurkar. Naturligtvis försvarade jag mig som ett lejon men de tvekade inte att stoppa mig i den här smutsiga säcken. Det har varit en massa lök i den, och vad kan en gentleman göra i en löksäck? Nu är de borta! Med sanningen!

Bumble hade aldrig sagt ett sannare ord. De två bovarna var på flykt, skjutande sin

lumpkärra framför sig. Super bolmade på Bumbles pipa och småskrattade för sig själv.

– Inte illa, Hep, konstaterade han belåtet. Saker och ting börjar ordna sig. Håll dig till mig bara ska du se att det går dig väl.

I samma ögonblick fick han syn på Truthfull som försiktigt tittade fram under tobaken ...

Den lille sanningssägaren kröp försiktigt fram under tobaken.

– Vad är det här? undrade Super.

– Det är ju den där lille krabaten som jag talade om, svarade Hepper. Du vet, den som alltid säger sanningen.

– Roligt att träffas, sade Super. Jag har berättat för min vän Hepper om att vi skulle kunna göra goda affärer med dig.

– Visst, visst, bekräftade Truthfull. Fast

såna typer som ni brukar ju i allmänhet inte ha så mycket med sanningen att göra. Hur tänker ni er att dela upp pengarna?

– Vi delar alltid fifty-fifty, skruvade sig Super.

– Sliddersladder! Snicksnack! skrek Truthfull. Just nu försöker du fundera ut ett sätt att bli av med din kumpan här!

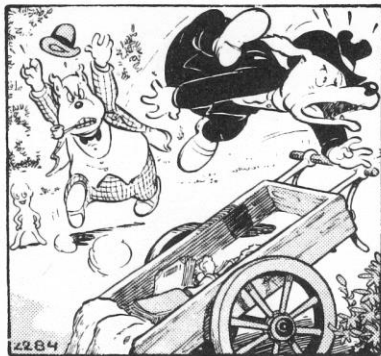
– Jaså, är det så, Super? sade Hepper med

något av hot i rösten. Din ruttna skojare! Du tänkte bli kvitt mig, va?

Den lille sanningssägaren som blivit allt större samtidigt med att sanningen också började klarna kluckade.

– Och du Hepper, du är precis lika ruttan som din vän! Du tänkte stjäla pipan från honom i natt!

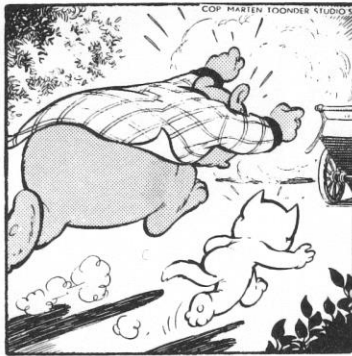
– Jaså?! skrek Super.

De två skurkarna som planerat att tillsammans göra affär på sanningen började sålunda få veta sanningen om varandra. Super och Hepper blängde ilsket.

– Skurk! skrek Super. Bedragare!
– Bedragare kan du vara själv! hojtade Hepper.

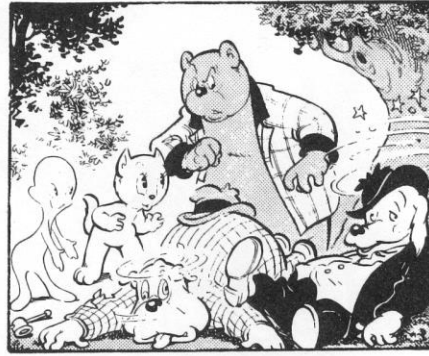
Med dessa vänliga ord kastade sig de båda bovarna över varandra och en våldsamt strid

utkämpades. Snart var de båda inhöljda i ett mäktigt moln av damm.

– Ojoj då, här händer det nånting fruktansvärt, klagade Bumble och skyndade till. Det ser ut som om de skulle slåss. Kanske om min pipa?

– Mig förefaller det mera sannolikt, sade Tom Puss, att de slåss om det som kommer ut ur pipan – sanningen. Men, titta, herr Oliver,

nu är det slut. Det är lugnt igen.

När Tom Puss och Bumble kom i närheten av lumpkärnan upptäckte de att de båda slagskämparna låg medvetlösa på marken. Truthfull betraktade lugnt scenen.

– Det där var en fin historia, kommenterade han. Blod som kokar! Det är någonting för sådana som jag!

– Varför är du inte i pipan där du skall vara? undrade Tom Puss.

– Pipan? svarade Truthfull med en fnysning. Den är bra att hålla sig varm i om man inte har någonting annat att tillgå. Men ett bra slagmål det är ännu bättre. Förolämpningar och anklagelser, hetsiga temperament och sjudande blod, sånt kommer mig att känna mig stor. Men var inte ängslig, Bumble, jag kommer att hålla mig till dig. Det var du

som hjälpte mig fri och jag står i stor tacksamhetsskuld till dig.

– Hm, mumlade Tom Puss, du är en olycksalig ande och tänker aldrig på något gott.

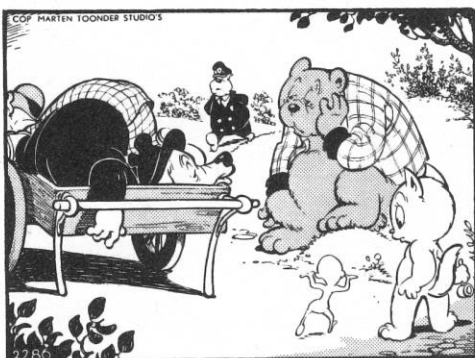
– Vad menar du med det? undrade Truthfull. Sanningen är väl alltid god, eller hur?

Bumble hade inte tid med några filosofiska

funderingar.

– De här skurkarna måste få klart för sig att man inte utan vidare kan binda gentleman i löksäckar, sade han bestämt medan han staplade de båda medvetlösa och hjälplösa kumpanerna på deras kärra och rullade iväg med dem.

– Till soptippen med dem! skrek han. Där hör de hemma!

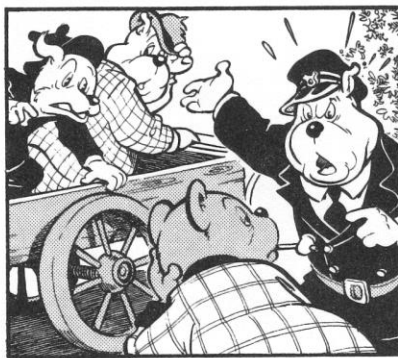

En liten stund senare satte sig Bumble, trött och svettig, vid väggkanten.

– Löjligt, sade han modstulet. En gentleman ska väl inte hålla på och köra omkring med ben och lump på en kärra så här? En sån här sak skulle man låta polisen ta hand om.

– Tänd pipan, Bumble, föreslog den lille sanningssägaren. Jag börjar känna mig frusen.

Just då uppenbarade sig polischefen Bill

Bark. Han tittade nyfiket på lumpkärnan. De två skurkarna, som låg kastade tvärs över kärnan, började visa tecken till att vakna till sans igen.

– Vad är meningen med det här? undrade Bill Bark bistert.

– Goddag, konstapeln, hälsade Super med ynkelig röst. Den där råa sällen här, den där Bumble slog oss först medvetlösa och sedan kidnappade han oss.

– Och vi har inte gjort någonting, tillade Hepper med tårar i ögonen. Vi är bara ärliga lumpsamlare. På hedersord, chefen.

– Säg honom sanningen viskade Truthfull som under tiden klättrat ner i pipan för att bli varm. Eller sug lite hårdare så att jag kan göra det i ditt ställe.

Men Bumble var aldeles för trött för att kunna bli arg.

– Jaha, började polischefen Bill Bark, jag har alltid varit övertygad om att jag skulle få göra upp med er en dag, Bumble. Här föreligger ett klart överfall följt av kidnappning av första graden. Ert namn?

– Folk misshandlar alltid stackars gamla lumphandlare, klagade Super och Hepper. Men lagar skyddar oss ju, eller hur, chefen?
– Det ska vi nog se till, svarade Bark.

Kom nu, Bumble. Och raska på annars får ni känna på min batong!

Det där sista kom Bumbles blod att sjuda. Han sög och bolmade på sin pipa medan han förgäves försökte finna uttryck för sin växande förtrytelse. Plötsligt dök den lille sanningssägaren upp.

– Super och Hepper slogs själva inbördes, skrattade den lille. De slogs om det som de stulit från herr Bumble.

– Vad ska det här betyda? grymtade Bill Bark.

– Jag är sanningen, pep dvärgen till svar. Jag kan tala om för er att de där båda skurkarna sade till varandra att den där dumma polisen kan vi lätt lura. Han sköter sin batong bättre än han använder sitt huvud. Just så sade de!

– Jaså, ni tror det?! röt polischefen. Tror att ni kan göra narr av mig, va?!

– Visst inte! skrek Super. Alltsammans är den där tjockskallens fel!

– Det är det inte alls! försäkrade Hepper. Alltsammans är Supers fel! Han sade att polisen är dum och att vi kan göra vad vi vill med

den!

Fullkomligt ursinnig gjorde sig Super åter klar för batalj medan polischefen tog ett stadigt grepp om sin batong.

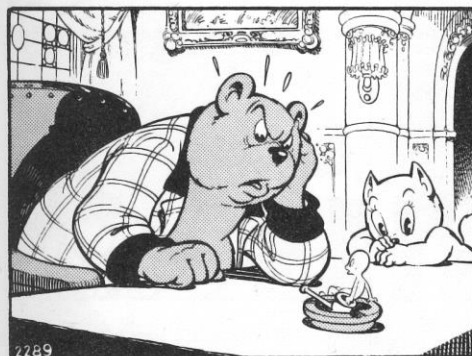
– Kom med mig, föreslog Tom Puss och drog Bumble i rocken. Låt dem göra upp det här sins emellan.

Plötsligt upptäckte polischefen Bill Bark

att Bumble var försvunnen. Och när Super och Hepper satte i gång ett renhårigt slagsmål mumlade han för sig själv.

– Om jag inte visste bättre så skulle jag kunnat svära på att det satt en liten vit figur på Bumbles pipa.

En timme senare satt Bumble dyster till sinnes i stora hallen på slottet Bumblestone.

– Bah, grumsade han. Den här dan har varit ovärdig en gentleman i min ställning! Bara trätor och gräl med lumpsamlare och obehagligheter med polisen. Varför är alla så otrevliga och simpla?

– Därför att ingen kan se sanningen i ansiktet, svarade Truthfull.

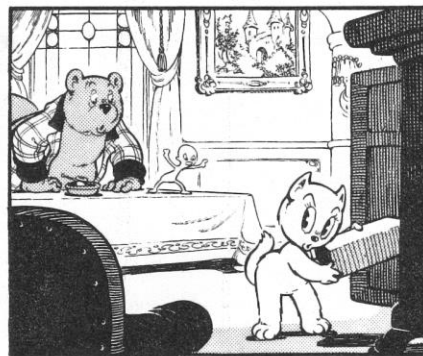

– Just det, instämde Tom Puss. Och vi skulle klara oss mycket bättre om vi bara kunde bli kvitt dig!

Han gick bort till ett litet skåp och tog fram den lilla tobaksdosan i vilken de hittat sanningssägaren.

– Det finns några anvisningar här om hur vi ska göra oss av med sådana där olyckspsåsar som du, sade han.

Nu blev Truthfull tydligt nervös. Han hop-

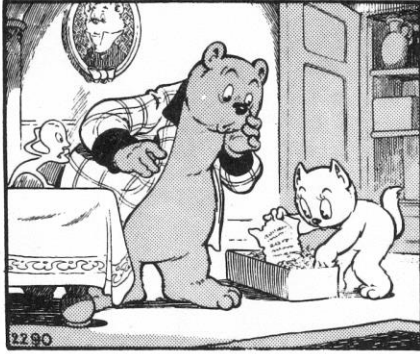

pade fram till kanten av bordet och skrek:

– Fy skäms på dig! Du kan inte heller se sanningen i ansiktet! Du vill hellre vara en sån där snicksnackare!

Men om Truthfull trott att han skulle göra Tom Puss arg så misstog han sig.

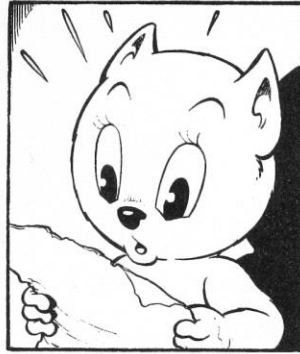
– Det har du alldeles rätt i, sade Tom Puss och öppnade dosan.

Den lille sanningsägaren darrade från topp till tå.

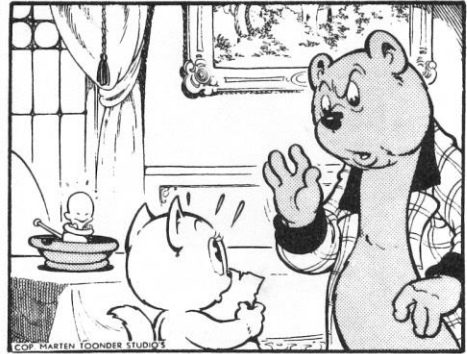
– Du är sliddersladdrare! skrek han. Väderkvarn!

Men Tom Puss brydde sig inte om hans raseri. Han krafsade i tobaken och plötsligt fick han tag i en papperslapp på vilken det stod följande:

”Varning! Gammal fin tobak. Rök den inte om du inte kan se sanningen i ansiktet. Ur dess rök framträder en ande som inte kan ljuga. Lyssna tre gånger till sanningen utan att bli uppretad så återvänder han till den plats varifrån han kom.”

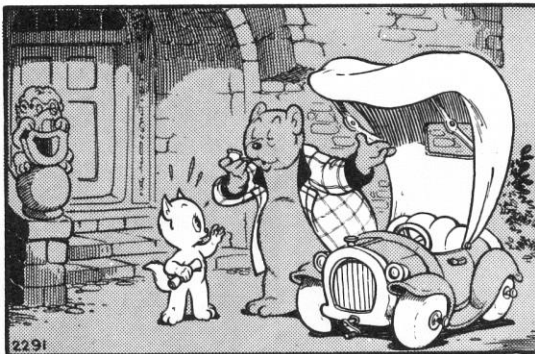
– Struntprat, min unge vän, sa Bumble. Sanningen måste man se i ögonen. Titta på

mig! Jag har ännu inte retat upp mig på den här lilla figuren.

– Det beror på att han har sagt er sanningen bara en gång, svarade Tom Puss.

Med ett belåtet skratt försvann Truthfull tillbaka in i pipan.

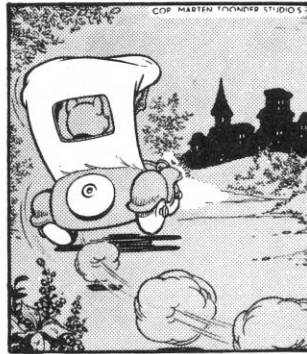
Under tiden hade det blivit kväll och Bumble gjorde förberedelser för ett besök i staden. Han gav Tom Puss den där papperslappen ur tobaksdosan och sa:

– Jag måste gå på ett möte på gentlemanklubben i kväll. Jag ska hålla ett litet kort föredrag. Tag vara på det där papperet, min unge vän. Jag har ingen användning för det,

men det kan ju vara intressant för dina samlingar. Vi ses i morgon!

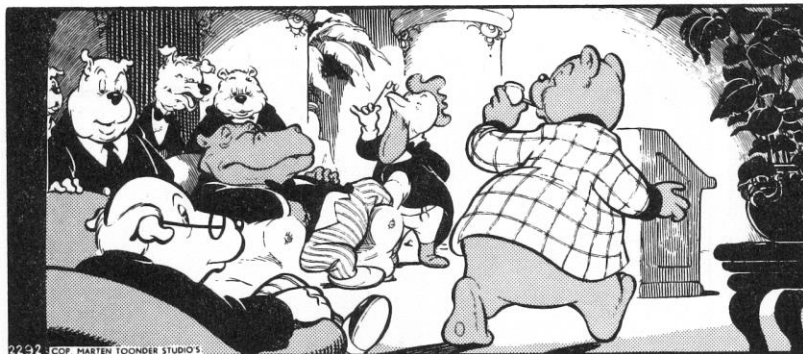
Med dessa ord körde Bumble till stan.

– Vad ska jag nu tala om i kväll tänkte? han småmysande. Nja, kanske en liten utläggning om sanningen skulle intressera. De andra skulle nog uppskatta det.

Sedan han sålunda fattat detta beslut trampade Bumble gaspedalen i botten.

– Jag hoppas att herr Oliver inte råkar ut för några tråkigheter på klubben, tänkte Tom Puss oroligt. Bill Bark är också medlem. Och vad ännu värre är, herr Oliver har sin spökpipa med sig . . .

Bumble kom i god tid till klubben.

– Ni ställde till en del besvär för mig i morse med de där lumpsamlarna, började Bill Bark när de möttes. Lyckligtvis slogs de så grundligt att jag kunde arresteras dem båda för slagsmål och misshandel. Men, säg mig en sak, såg jag inte en liten vit man som stod på er pipa?

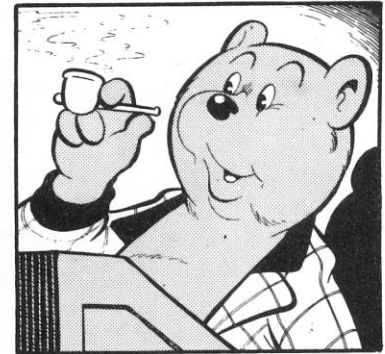
– Känner ni er inte riktigt kry, Bark?

undrade borgmästaren.

– Han lider otvivelaktigt av sömnlöshet, påpekade tjänstemannen Snustorr. Jag hade en släng av den åkomman själv nyligen. Vi har haft så mycket jobb med utsändningen av skattsedlarna. Jag såg små vita figurer för mig överallt. Det var besvärligt.

– I min släkt har vi ett riktigt spöke, upplyste markis de Chanteclere.

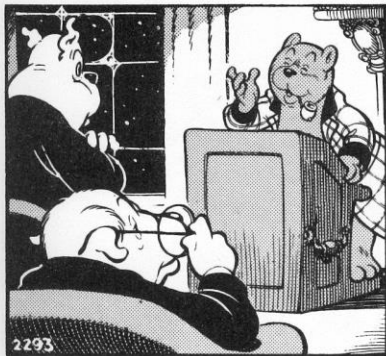
– Haha, skrattade Bumble. Jag har bara

en liten sanningsägare som uppenbarar sig då och då.

Han tog plats i talarstolen och tände sin pipa.

– Ursäkta att jag röker, sade han, men jag skulle vilja tala till er över ämnet Sanning. Och jag behöver värma upp ämnet ett slag, om jag får uttrycka mig så.

- Sanningen är egentligen en åsiktssak, började Bumble. Nästan var och en är när allt kommer omkring en snicksnackare.

- Vad är en snicksnackare? avbröt borgmästaren.

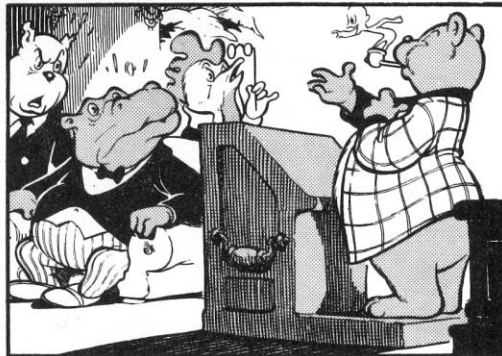
- Det är någon som bara säger någonting, förklarade Bumble. Sliddersladder!

Praktiskt taget ingen människa talar sanning. Man tycker om snicksnack och är förtjust att få höra sliddersladder. Förstår ni?

- Struntprat, sade Snustorr med skärpa i rösten. Jag tycker inte alls om att höra snicksnack som Bumble kallar det. Gjorde jag det så skulle vi aldrig kunna driva in skatterna. Sanningen och ingenting annat än sanningen är vad jag gillar.

- Just det, instämde borgmästaren. Och nu frågar jag den ärade talaren vad sanning är.

- Nja... hm... vad menar ni... jag menar, stammade Bumble.

I samma ögonblick hoppade Thrutfull ur pipan.

- Bry er inte om det där, Bumble! skrek han. Borgmästaren skulle aldrig känna igen sanningen! Ni skulle aldrig kunna ge honom en förklaring för han är en typisk snicksnackare!

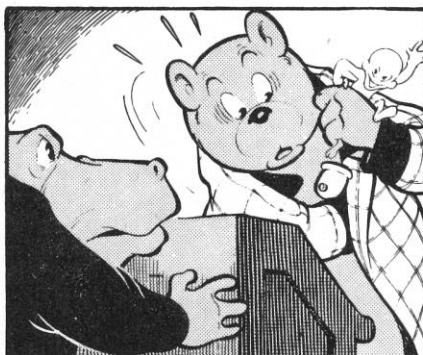

- Vad är meningen med detta, Bumble exploderade borgmästaren. Hur vågar ni smugla in någon här i er pipa bara för att vederbörande ska komma med förolämpningar?

- Skandalöst! tillade Greatgrit.

- Det är samma underliga lilla figur som jag såg i morse, sade Bill Bark.

- Det är den så kallade sanningssägaren,

förklarade Bumble. Han bor i min pipa och tycker om att hålla sig varm.

- Och nu är det faktiskt behagligt varmt här, sade Truthfull. Den ena dumma historien efter den andra. Bara sliddersladder!

- Bumble, kasta genast ut den där pipan! beordrade borgmästaren.

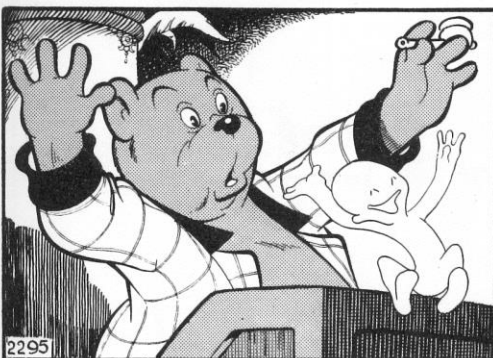
- Fi donc! fnös markisen. Så simpelt!

- Jag skulle vilja veta sanningen i det här, sade Snustorr.

Resten av klubbmedlemmarna började ropa Ut med pipan! Ut med sanningssägaren!

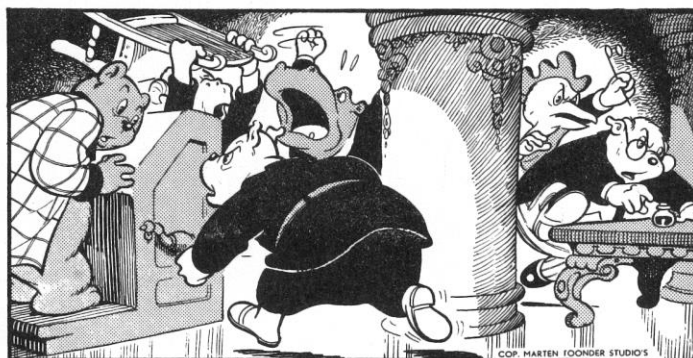
- Och ut med Bumble, tillade specerihandlare Greatgrit som plötsligt erinrade sig sina kränkande upplevelser tidigare samma dag.

- Den här klubben är den största samling snicksnackare jag träffat i hela mitt liv, förklarade Truthfull. Om borgmästaren bara visste vad Greatgrit tänker om honom.

- Aha! ropade borgmästaren. Vad är det ni tänker om mig, Greatgrit?

- Han tycker att ni borde betala räkningen i stället för att köpa er fru en ny päls,

svarade den lille sanningssägaren. Ni är just en snygg borgmästare tänker han.

Borgmästaren svängde runt och blängde ilsket på sin klubbkamrat, som huggit tag i en stol för att försvara sig.

- På honom bara! eggade Truthfull. Han har alltid försökt att få er ut ur klubben precis som markisen försökt få ut tjänsteman Snustorr. Markisen är rädd att Snustorr ska lista

ut att han fuskar med sina skatter.

Ett fruktansvärt tumult utbröt. Klubbmedlemmarna gjorde sig redo att gå i närmkamp.

- Jag sätter er i arrest, Bumble! skrek Bill Bark. Ni ställer till oroligheter och stör freden! Hur är ert namn?

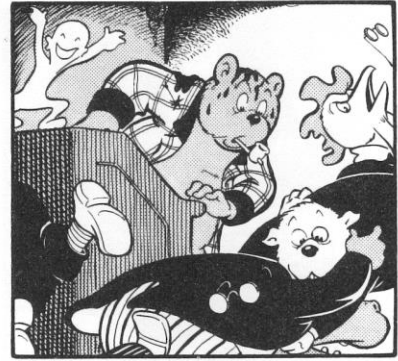
Några få enkla sanningar hade skapat otrolig oordning på mötet i Gentlemannaklubben. Den lille sanningssägaren hade vuxit kolossalt och hans pipiga röst kunde höras genom allt oväsendet. Nu var det hans uppgift att hetsa polischefen Bill Bark på markis de Chanteclere.

– Låt Bumble vara! skrek han. Kan ni inte se att Chanteclere gör sig klar för strid. Han

har studerat japansk jiu-jitsu och han tror att han kan klå vem som helst. Han inte bara tror att hans förfäder är bättre än alla andra utan han tror också att han kan besegra var och en som bestrider detta. Titta!

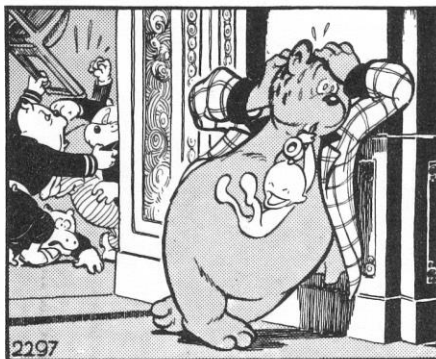
Polischefen kastade en hotande blick i riktning mot markisen som gjorde tydliga förberedelser för en dubbelnelson. Tjänsteman-

nen Snustorr hade beväpnat sig med ett bläckhorn och förberedde en motattack.

– Nu får det vara nog! hojtade borgmästaren. Bläckhorn är hederliga vapen till självförsvar endast i stadshuset. Förresten, är det på detta sätt sanningen verkar på er?

Under tiden såg sig Bumble förtvivat om efter en utväg att undkomma . . .

Bumble stapplade ut genom dörren till sammanträdessalen. Bakom honom hördes fortfarande de övriga medlemmarnas upprörda röster.

Så förfärligt, klagade Bumble. Så farlig sanningen kan vara.

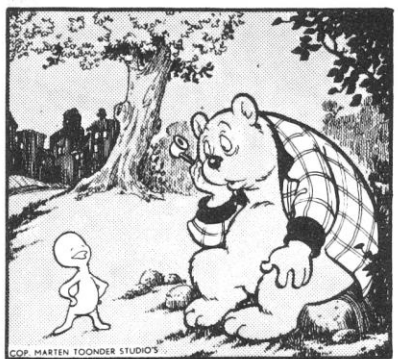
– Sanningen är inte farlig, sade Truthfull. Snicksnack är däremot farligt därför att det inte finns en levande snicksnackare som kan

höra sanningen utan att råka i konflikt.

Bumble torkade omsorgsfullt bort ett bläckstänk från ögonbrynet och hasade i väg mot sitt slott.

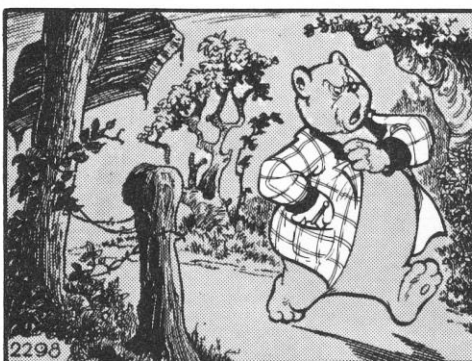
– Det är verkligen skada, suckade han när han satte sig på en sten vid sidan av vägen. Om ingen tål att höra sanningen, då är tydligen en gentleman en mycket sällsynt person. Mycket märklig och mycket ensam. Vad säger du?

Den lille sanningssägaren öppnade munnen för att svara men så ångrade han sig tydligen vid eftertanke och förblev tyst.

– Säg någonting, bad Bumble. Varför säger du ingenting?

– Nja, mumlade Truthfull, varför skulle jag det? Det är lättare att vara goda vänner om man tiger.

– Du har bara ställt till elände för mig, jämrade sig Bumble. Nu har jag fått nog.

Han stoppade pipan i fickan och fortsatte promenaden. Men sanningssägarens underliga ansikte stack upp ovanför fickan.

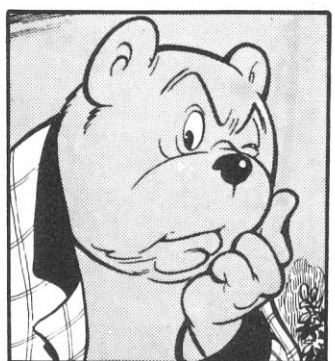
– Äh, klagade han, varför gör ni så här? Jag har väl varit hygglig, eller hur?

– Det här är undanflykter, förklarade

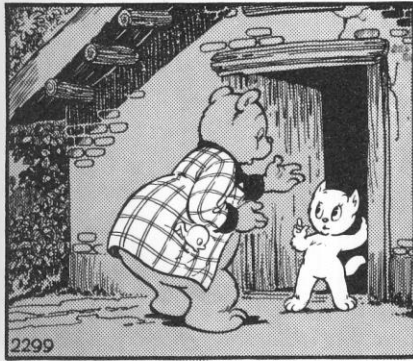

Bumble bestämt. Jag kommer nog ihåg dina simpla uttalanden om min fader. Du sade att han inte var en ståndsperson och en Bumble glömmer inte så lätt sådana förolämpningar.

– Nåja skrek Truthfull, om ni inte tycker om att höra sanningen så är ni en lika stor sliddersladdrare som alla andra. Jag trodde ni var annorlunda, kunde se sanningen i ansiktet.

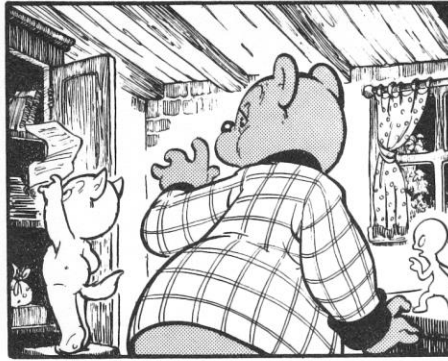

– Nu får det vara nog, sade Bumble lugnt. Absolut nog. Jaså det där var sanningen? Allright! Jag ska ta reda på Tom Puss som har ett papper i vilket det står hur jag ska bli kvitt dig. – Jaså, ni vill bli kvitt mig? retades den lilla figuren. Det kommer inte att lyckas, det vet ni.

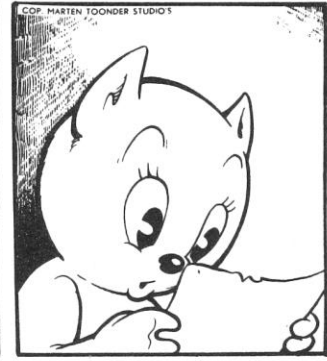
2299
Oliver B. Bumble var när han knackade på hos Tom Puss en gentleman som var fångslad av vad han ansåg vara sin plikt.

– Godkväll, min unge vän, hälsade han allvarligt. Det är slut nu. Jag vet att alla så kallade sanningar bara är snicksnack och sliddersladder. Förstår du? Jag har haft mycket med de där sakerna att göra ikväll. Det har varit mer än en gentleman står ut med.

Hela samlingen råkade i ett förfärligt slagsmål, Tom Puss. Det är verkligen nedslående. Var är det där dokumentet, det som säger mig hur man ska bli kvitt sanningssägaren?

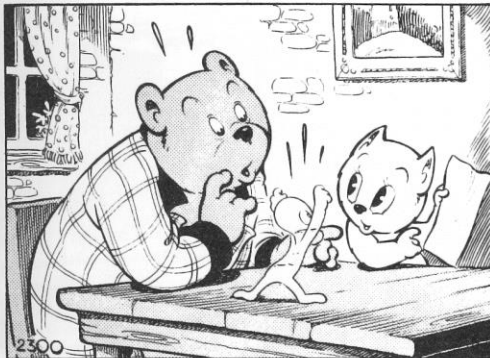
– Äntligen, sade Tom Puss. I papperet heter det att han är ofarlig för envar som tål att höra sanningen tre gånger utan att bli arg. Och det är inte så lätt.

– Prat! skrek Bumble. Jag är gentleman och den rena sanningen skrämmer mig inte!

I samma ögonblick stack den lille sanningssägaren upp huvudet ur Bumbles ficka och ropade:

– Snicksnack! Det där var verkligen sliddersladder! Värre än jag någonsin hört. Låt oss göra ett experiment, Bumble!

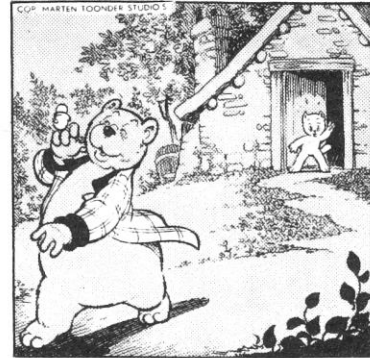
2300
Jag försökte samma sak för fyrahundra år sedan. Ingen ville höra sanningen då heller. Men gör ett försök!

– Javisst, sade Bumble. Det är precis vad jag tänker göra.

– Allright, förklarade Tom Puss. Men kom ihåg – hör sanningen tre gånger utan vredens flammor. Nåå, sanningssägare, berättat något för honom.

– Hittills har det varit enkelt, började Truthfull. Det var bäst för oss båda när vi kunde vara vänner. Men nu ska du få höra några enkla sanningar . . .

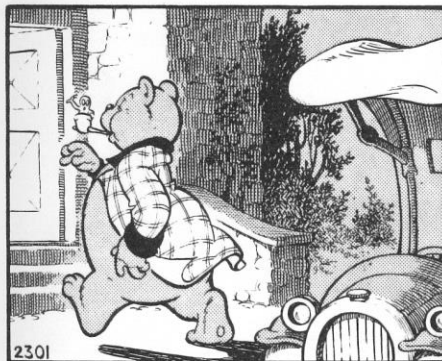
– Ett ögonblick, avbröt Bumble och gick bort till dörren. Jag har just kommit underfund med att det kanske skulle vara lämpligare för mig att jag drar mig tillbaka till ensam-

heten på Bumblestone.

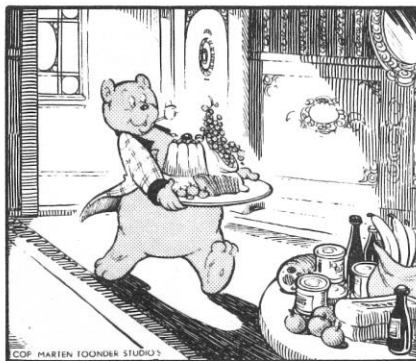
– Det är möjligt, fortsatte han, vänd mot Tom Puss, medan han drog sig bakåt, att den där ouppfostrade krabaten skulle kunna säga någonting som inte är lämpligt för unga öron. Vi ses i morgon, min vän.

– Lycka till, önskade Tom Puss. Fast jag tror inte själv så mycket på det.

2301
Bumble hade skickat efter sin bil och körde nu tillbaka till Bumblestone.

– Jag måste möta tre sanningar, mumlade han för sig själv. Det borde inte vara så svårt för en gentleman vars vapensköld är varken fläckad eller blodstänkt. Jag är beredd. Jag tänker inte bli upprörd.

Han klev in i slottet och satte i gång med att göra i ordning ett mål mat.

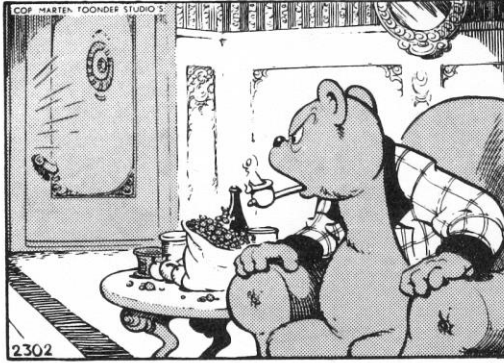
– Tre sanningar, den ena efter den andra, mumlade han. Om jag skulle glömma mig så får jag lov att börja om från början igen. Men lyckas ska jag om det så ska ta hela natten.

– Du tar mun full, men du är löjligt rädd,

förklarade Truthfull. Du darrar ju i din stol. Du är en sån sliddersladdrare att du inte vill att Tom Puss ska vara här. Jag känner dig min gosse!

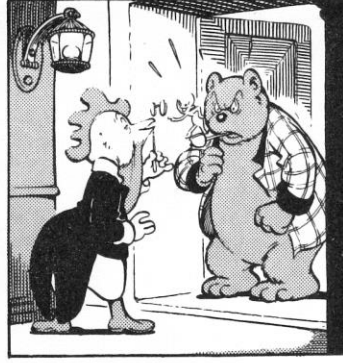
Just då hördes en skarp och påträngande knockning på stora ytterdörren . . .

- Kan inte en gentleman få vara ifred ett ögonblick med sin sanningsägare, grymtade Bumble när han ryckte upp dörren.

Där stod markis de Chanteclere.

- Saludos, amigo, sade markisen nervöst. Jag hoppas att jag inte kommer olämpligt. Det var ju så fruktansvärt på klubben ikväll. Knappast platsen för ett förtroligt samtal.

- Jag är upptagen för ögonblicket, förklarade Bumble. Väldigt ledsen men . . .

- Jag har undersökt mitt stamträd, fortsatte markisen utan att låta sig störas. Jag har betalat ut fem tusen floriner men resultatet av undersökningarna har varit allt annat än tillfredställande. Det slog mig just att kanske er lille sanningsägare kan ha . . .

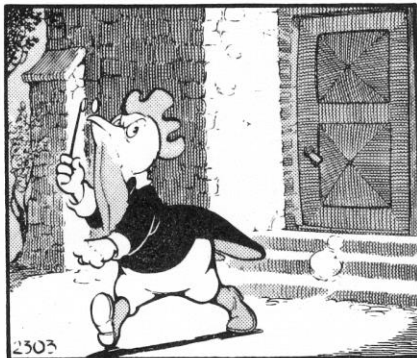
- Snicksnack! skrek Truthfull som nu stack

fram. Du har bara betalt två tusen för att få den där undersökningen gjord men tre tusen för att tysta ner resultatet.

- Parbleu! skrek markisen.

- Det stämmer nog, sade Truthfull. Du är en sån där sliddersladdrare som alla andra. Haha!

- Jag har verkligen inte tid längre, förklarade Bumble. Och jag är inte alls intresserad av ert stamträd. En gentleman har nog med bekymmer med att lyssna till sina egna sanningar, förstår ni. Ni får ursäkta mej. Godaf-ton, herr markis!

Bumble stängde dörren bestämt mitt för näsan på den ursinnige adelsmannen.

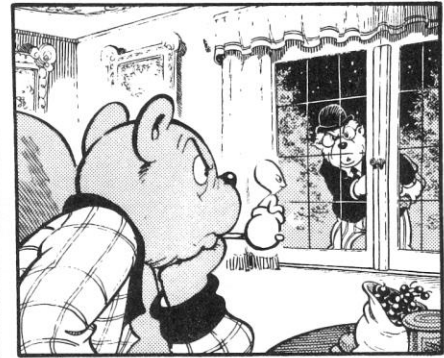

- Fi donc! muttrade markisen. Så simpelt! Han promenerade bort med högburet huvud i den annalkande skymningen.

Bumble satte sig i sin stol igen.

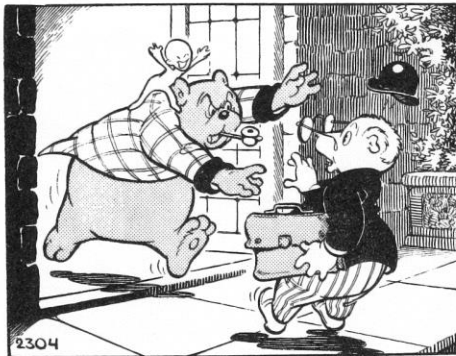
- Nå, sade han, nu börjar jag förstå dig. Du säger inga lögnor men du utelämnar en del detaljer. Och gör man det är sanningen inte längre sanning.

Det bultade på dörren igen. - Dumheter!

ropade Bumble. Jag bryr mig inte om det där. Jag har annat att tänka på! Jag måste ta itu med den här sanningsägaren. Han måste skickas tillbaka till sin låda.

Medan Bumble pratade uppenbarade sig tjänstemannen Snustorrs ängsliga ansikte i verandafönstret.

Bumble, som fått syn på Snustorrs ansikte i fönstret slängde ilsket upp glasdörren till terrassen.

- Godaf-ton herr Bumble, hälsade Snustorr. Jag var väldigt intresserad av ert föredrag i afton.

Bumbles ilska min smälte bort.

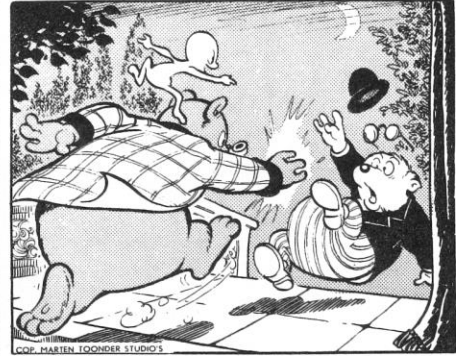
- Nja, jag gjorde ju mitt bästa, sade han.

- Äh, den där Snustorr snattrar värre än någon annan, inföll Truthfull. Det där föredraget var absolut värdelöst. Han bara gör narr av er.

- Inte alls! protesterade Snustorr snabbt. Jag är utomordentligt intresserad av sanningen. Och därför . . .

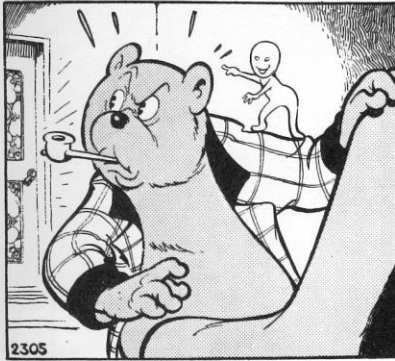
- Sanningen om andra människors pengar

ja! skrek den lille. Ni försöker bara ta reda på hur mycket pengar Bumble har!

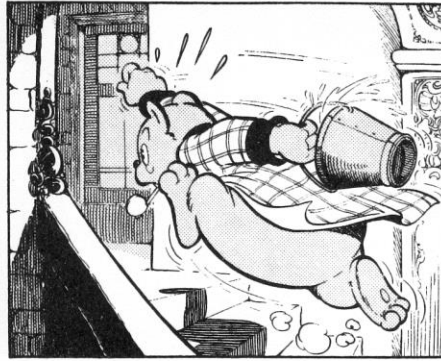
- Nånå, försökte Snustorr. Vi kan väl fortfarande . . .

Utan vidare föste Bumble hårdhänt den hederlige tjänstemannen ut genom dörren . . .

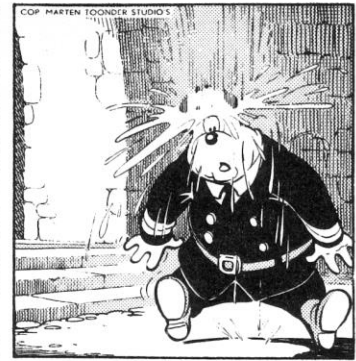
– Så där, sade Bumble när han åter satt sig tillrätta i sin stol. Nu har jag klarat av alla sanningssökande medlemmar av Gentlemannaklubben. Och nu är jag redo att höra sanningen av dig. Låt oss börja! En Bumble är ingen match för sådana som du!

Just som den lille sanningssägaren öppna-

de munnen för att tala hördes för tredje gången en kraftig knackning på dörren.

Fullkomligt rasande hoppade Bumble upp ur stolen. Kokande av ilska fick han tag i en hink med vatten och sprang uppför trappen. Han kastade upp ett fönster ovanför ytterdörren och med en kraftig armsväng tömde

han hinken.

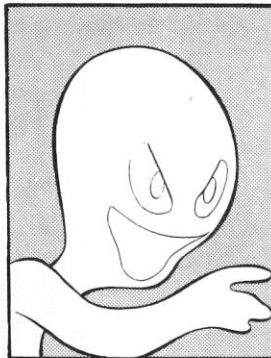
Vattnet hamnade precis på besökaren där nere som var ingen mindre än polischefen Bill Bark, vilken just startat sin undersökning om de senaste händelserna inom Gentlemannaklubben.

Bumble lutade sig ut genom fönstret och fick syn på på den dyblöte polismästaren.

– Ojoj, bara tråkigheter, muttrade han medan han sprang nedför trappan för att se vad han skulle kunna göra för att rätta till saker och ting.

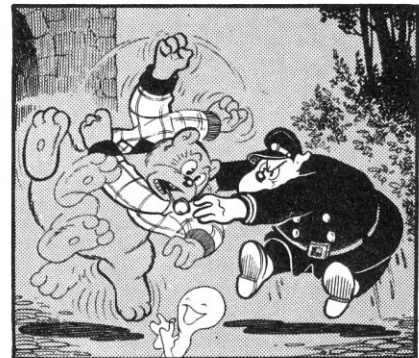
– Ni ska få betalt för det här, Bumble, rasade Bill Bark. Om ni tror att ni kan tömma era tvättfat över lagen utan påföljd så har ni

misstagit er.

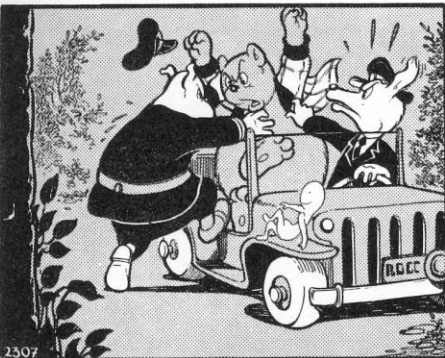
– Jag trodde ni var en av herrarna, stammade Bumble. Från Gentlemannaklubben, det vill säga om – om ni förstår vad jag menar. Och – jag menar . . .

– Det där ger mig en påminnelse! röt Bill Bark. Jag har en stämning här på er för att ni förolämpat medlemmar av Gentlemannaklubben!

– Raska på, chefen! Tag honom till ert kontor! retades den lille sanningssägaren. Sen kan ni fråga honom det som är ert egentliga ärende. Allt det här pratet om förolämpningar och stämningar är bara sliddersladder!

Fnysande av ilska tog polischefen ett stadigt grepp i Bumbles krage.

– Man tar inte en gentleman i kragen utan att riskera lagliga påföljder, protesterade Bumble. Ännu råder rätten i det här landet!

– Rätten, nonsens, sade Truthfull. Lagen regerar och en polisman är lagen, eller hur, polismästaren?

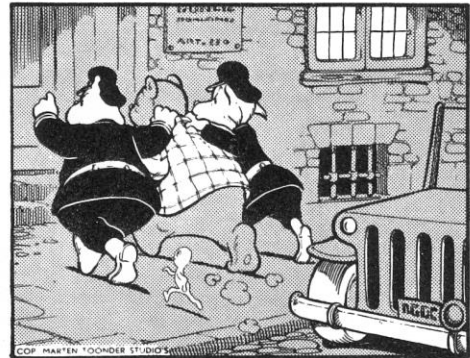
– Håll inne med dina ljusa fräste

Bill Bark medan han släpade den motspanstige Bumble i riktning mot polisbilen. Snuff, hjälp mig här! Jag har en uppstudsig fånge! Anteckna det!

– Det här blir en fin sak med allt som vi har honom fast för chefen, myste sergeanten.

– Nåja, till att börja med skall han få kyla

av sig i sin cell, svarade polischefen.

Plötsligt dök en idé upp i Bumbles hjärna.

– En cell! Just det! ropade han. Där kan en gentleman åtminstone slippa att bli avbruten ideligen. Nu ska jag höra sanningen tre gånger utan att bli arg!

Polismästaren kastade in Bumble i en liten cell.

– Utmärkt, mumlade Bumble. Det här är precis vad jag hade tänkt mig, polischefen. I kväll ska jag göra sanningen ofarlig genom att lyssna till tre sanningar utan att bli arg. Ingen lätt sak, min bästa herre!

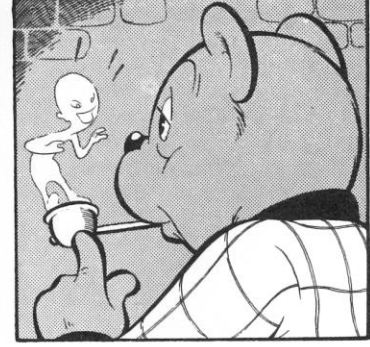
Bill Bark slog igen celldörren om Bumble

och skakade bekymrat på huvudet.

– Jag förstår inte vad det har tagit åt Bumble, suckade han. Pratar bara smörja! Tror inte han är riktig i huvudet!

– Äntligen lugn och ro, sade Bumble. Och nu, herr sanningssägare, är jag redo!

– Om jag nu inte säger någonting så kan jag inte göra mig något svarade dvärgen

klipskt. Eller hur?

– Prat! exploderade Bumble. Du kan inte hålla dig lugn även om du försöker! Och absolut inte om jag säger några lögnar!

– Inte! skrek Truthfull. Du gör nästan ingenting annat! Du är en gammal skrävlare, full av snicksnack och sliddersladder.

Nästa morgon gick Tom Puss till slottet Bumblestone, ivrig att få veta hur hans vän Bumble hade det. Vid slottets bakport stod polisman Slapper och höll noggrann uppsikt över ingången.

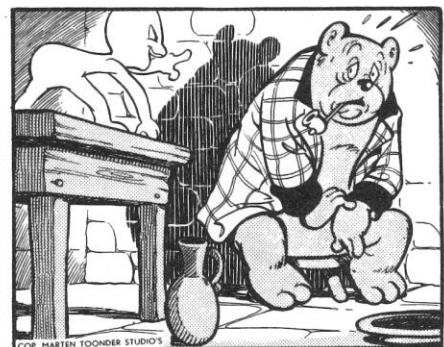
– Har någonting hänt herr Bumble? undrade Tom Puss oroligt.

– Han är arresterad, svarade polismannen.

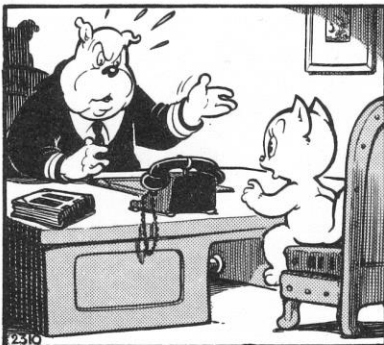
Ingenting har hänt honom, men hans besökare har det hänt saker och ting. Står illa till – han svalkar av sig i fängelset nu.

Men svalka sig var knappast vad Bumble gjorde just då. Efter en fruktansvärd natt satt han utmattad i en stol och stirrade med ihålig blick på den lille sanningssägaren. Vad som förekommit dem emellan får ingen

någonsin veta, men under dessa fruktansvärda timmar hade den lille dvärgen blivit allt större och nu var Bumble så nära rena kollapsen som någon kan vara.

– Det här är för mycket även för en gentleman, stönade han. Sanningen kan man tåla, men tre skändliga oförskämdheter är mer än man kan tolerera.

Tom Puss hade begett sig raka vägen till polismästare Bill Bark för att försöka få sin vän fri.

– Det är möjligt, sade polischefen att det är något fel på hans nerver. Att han är lite vriden. I varje fall är det ju absolut inte normalt att gå omkring med en liten vit figur som bor i ens pipa. Och det är heller inte normalt

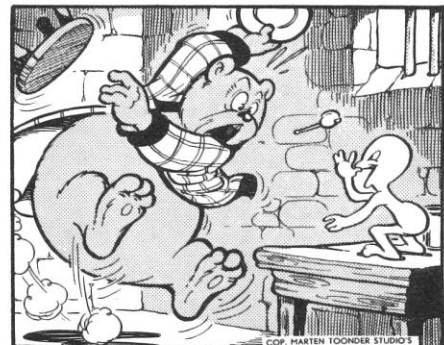

att gå omkring och berätta sanningen för alla människor. I högsta grad onormalt! Och lagen tillåter inte sådant. Det skapar skvaller och upprorsanda!

– Hör! sade Tom Puss. Jag hör någonting!

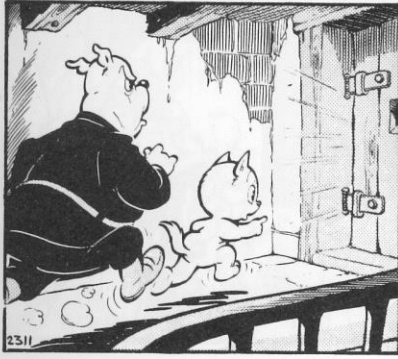
– Det där oväsendet kommer från Bumbles cell konstaterade Bill Bark och hoppade upp.

– Nu är det slut! röt Bumble. Jag skulle

vara tokig om jag höll dig varm i min pipa längre! jag tänker helt enkelt inte röka mer! Försvinn!

– Oho! skrek Truthfull. Det där kommer du aldrig att lyckas med! Du har inte tillräcklig viljestyrka! Så lätt blir du inte av med mig, Bumble!

Polischefen kastade upp dörren och skrek:
 – Jag tolererar inte sånt här! Tidningarna kommer att vara smockfulla av feiga kommentarer om polisens brutala metoder om de får nys om detta!

Han och Tom Puss nådde fram till den lilla cellen i slutet av korridoren, varifrån det ekade av krossat porslin och sönderslagna möbler. En gäll, nervös röst hördes över en dovt brummande.

Bill Bark störtade in i cellen och efter honom Tom Puss.

– Tyst! röt han. Vad är det som försiggår här? Bumble stirrade vilt på inkräktarna. Så försökte han samla sig och stammade:

– Han – där – han . . .

Han tystnade och blängde ilsket på den lille sanningsägaren.

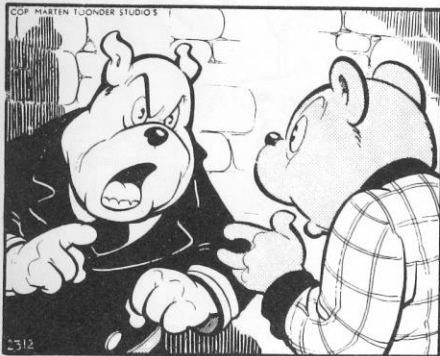
– Jag ser att ni inte har blivit kvitt honom

ännu, konstaterade Tom Puss.

– Tvärtom, sade Truthfull. Det är underbart att se hur en Bumble kokar över när han som omväxling får höra sanningen. Och den där inbillar sig att han är en gentleman!

– Sanningen! dundrade Bumble. Den här skurken har förolämpat både min gode fader och mig själv! Herr polischef, jag tolererar inte sånt!

– Men vad gör polisen?! klagade Bumble. Den sätter gentlemen i kurrar och låser in dem i en cell tillsammans med sådana där råa skurkar! Jag är fullkomligt nerbruten – förstår ni?

– Ha, myste Truthfull. Du har alltså upptäckt att du inte är något annat än en skrävlar, full av sliddersladder!

Bumble drog ett djupt andetag men Bill

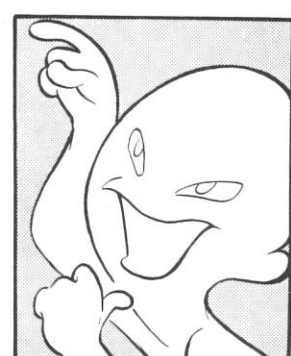

Bark fick snabbt tag i hans arm.

– Hör nu på Bumble! skrek han. Jag vill inte se er här längre! Ni har slagit sönder allting! Det kommer att kosta er 25 floriner! Betala genast och försvinn! Det här är inte något sinnessjukhus!

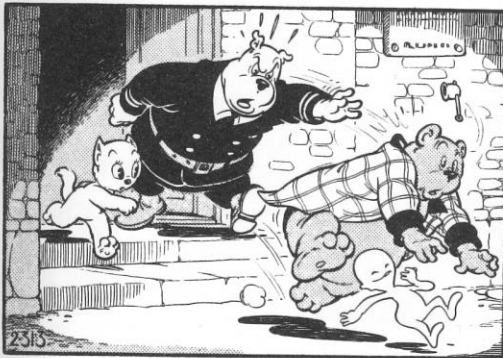
Trött plockade Bumble fram några sedlar ur sin plånbok.

– Här är betalt för skadegörelsen, sade

han. Jag vill inte lura staden.

– Staden! ropade den lille sanningsägaren. Tror du verkligen att Bill Bark tänker överlämna de där pengarna till stadskassan? Vad han tänker just nu det är att hans hustru ännu inte har betalat specierhandlarens räkning! Stadens tjänstemän är skandalöst underbetalda enligt hans åsikt!

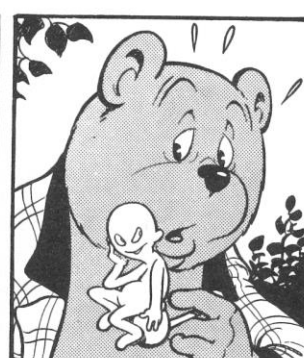
– Den där lilla vita kamraten tycks veta en hel del, sade polischefen bistert. Det är ett faktum att min räkning hos specierhandlaren inte är betald än. Och jag medger att jag just tänkte på hur dåligt betald en stadens tjänsteman är. Men det betyder inte att jag ämnar stoppa pengarna i egen ficka. Jag är en ärlig tjänsteman, och jag har haft nog av er

och er sanningsägare!

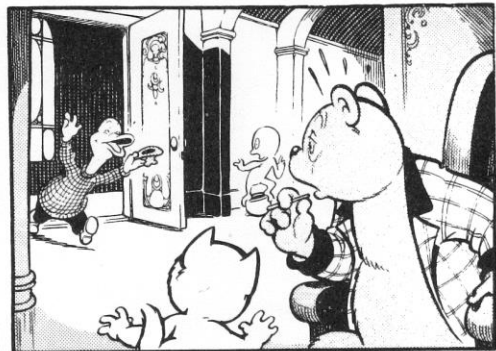
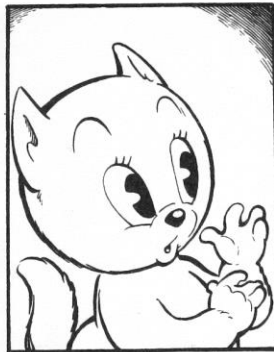
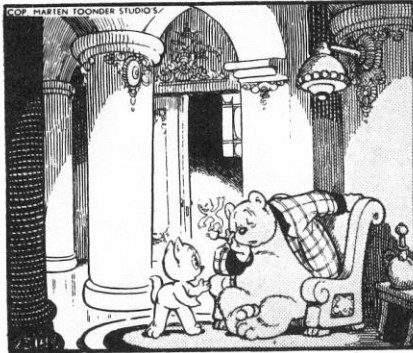
Med dessa ord kastade den rasande polismästaren Bumble ut ur kontoret.

– Polischefen Bark är inte så dum, sade Tom Puss när de vandrade hemåt. Sanningsägaren berättar alltid bara halva sanningen, och därför blir folk så ilskna. En halv sanning är lika svår som en lögn.

– Struntprat! skrek Truthful. Ett halvt äpple är väl i alla fall ett halvt äpple, eller hur?

– Han ska alltid ha sista ordet, sade Bumble dystert. Jag kommer aldrig att bli kvitt honom. Varför hjälper du mig inte, Tom Puss? Du måste hitta på en lösning.

Väl hemma igen kastade sig Bumble i en stol.

– Titta nu på den där gamla rika storskrävlaren! retades Truthfull. Han har så mycket pengar, och kan ändå inte bli kvitt en liten sanningssägare! Så går det när folk inte tjänar sina pengar på ärligt arbete!

– Se till att han håller mun, Tom Puss!

klagade Bumble. Du bara står där och gör ingenting!

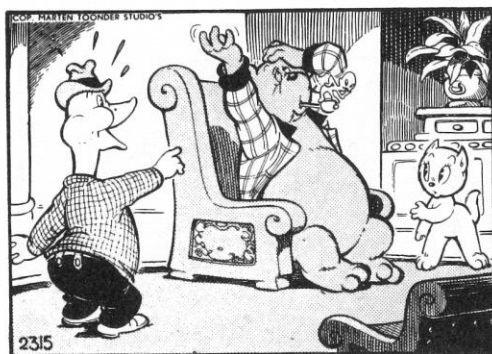
– Hmm, mumlade Tom Puss eftertänksamt. Allt man behöver göra är ju att lyssna till tre enkla sanningar. Det borde inte vara så svårt.

Just då klättrade Wally Waggle in i rum-

met.

– Hejsan! Har ni något skojigt för er? hälsade han. Låt mig få vara med i så fall! Jag hörde sägas att herr Bumble har en liten vit man i sin pipa. Kan jag få se honom?

– Javisst, sade Truthfull. Här är jag! Titta du – om du kan. Du ser sannerligen dum ut!

Bumble kastade en blick av förtvivlan på Wally och sa:

– Ja, det är han sannerligen! Kan du inte se att vi är upptagna, Wally? – Nej, svarade Wally. Jag kan inte se att ni gör någonting!

– Vi försöker bli kvitt den här lille sanningssägaren, förklarade Tom Puss.

– En sanningssägare? undrade Wally. Va kul! Jag är alldeles galen i sanningssägare och folk som spår framtiden!

– Oho! hojtade Truthfull. Hör på den! Jag säger alltid sanningen, och vad Bumble nu menar är att du gör bäst i att försvinna!

– Nej, nej! skrek Wally. Är du tokig? Truthfull såg sig besvärat omkring.

Säg, vad är du för slags typ? undrade han. Du tycks inte kunna fatta så värst mycket!

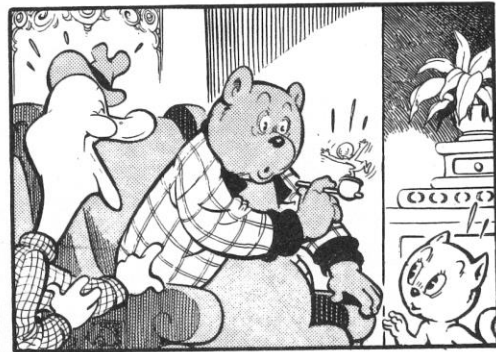
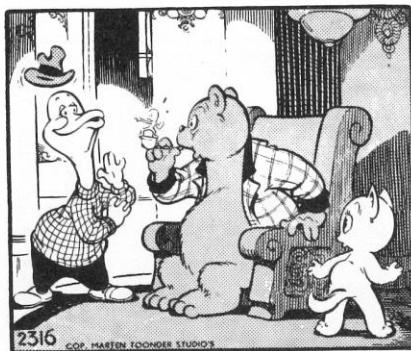
– Jodå, svarade Wally. Om någon bara vill förklara det för mig så.

– Du är dum som en gås, fortsatte Truth-

full otåligt. Underligt sätt du har! Du kommer in här och snorkar omkring och märker inte att du är ovälkommen.

– Himmel! skrek Wally. Det är sanning! Klipsk prick, eller hur Tom Puss? Vilken kille!

– Titta hur sanningssägaren krymper ihop, viskade Tom Puss till Bumble.

– Jaha, instämde Wally. Han blir mindre och mindre. Skojigt, va? Hur bär han sig åt?

– Aaaaah, pep dvärgen, vars röst blivit allt svagare. Ooooh, det här är inte lustigt alls! Jag fryser så fruktansvärt!

– Javisst, sade Wally glatt. Förfärligt väder, va? Ohyggligt kallt för att vara den här

tiden på året.

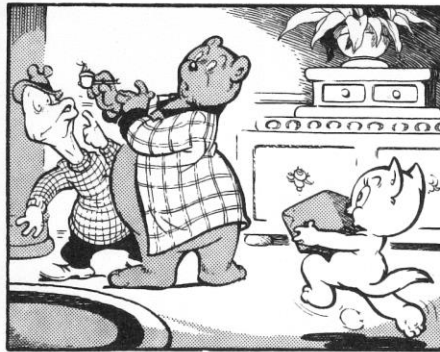
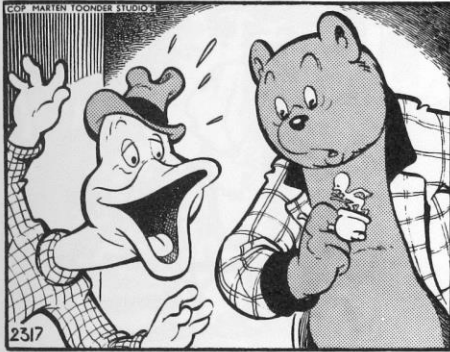
– Idioti! fräste Truthfull. Kokande blod är vad jag behöver! Men du är för dum att bli arg och arbeta upp ditt blodtryck!

– Hihihih, fnittrade Wally. Såna besvär har jag aldrig. Jag tar alltid mina vitaminpiller. Regelbundet varje morgon. Pigg som en mört!

– Dumskalle till gås! ropade sanningssägaren. Löjlig fåne!

Wally dansade runt, fnittrade och slog sig på knäna.

– Ojoj, vad ni alltid har roligt här, herr Bumble! skattade han.

Den lille sanningsägaren hade nu blivit mycket spinkig. Med en ynkelig röst fortsatte han att pipa fram sina förolämpningar.

- Hör på, sade Tom Puss. Det är ju ingen mening i allt du skriker. Det skulle det vara endast om Wally vore en skrävlare. Är han inte det, så borde du hålla dig lugn.

- Han är alldeles för dum att vara ens en

skrävlare, envisades Truthfull i sin förtvivilan. Han är ett kålhuvud!

- Hahaha! kluckade Wally. Jag ska sätta en skylt på min dörr där det står Kålhuvud! Skojigt, va?

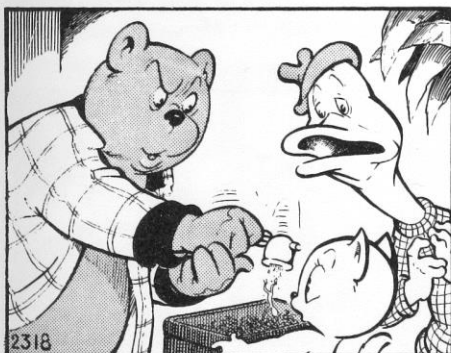
Medan detta hände hade Tom Puss rusat fram till skåpet och kommit tillbaka med tobaksdosan i handen.

- Han är färdig, herr Oliver, sade han. Nu

ska vi stoppa honom tillbaka i lådan!

- Stoppa honom i en låda? sade Wally besviken. Vi som hade så roligt! Han är ju en trevlig kille. Du är inte alls skojig, Tom Puss!

- Okay, stoppa mig tillbaka i lådan, viskade sanningsägaren. Tänka sig att någon tycker jag är en trevlig kille! Fasansfullt!

Bumble hade följt händelsernas utveckling med stigande förvåning.

- Men jag har inte hört sanningen tre gånger! ropade han plötsligt. Efter det här lilla samtalet med Wally var det ju slut med sanningsägare!

Han tömde sin pipa i lådan och täckte över Truthfull, som nu var smal som en tråd, med ett lager tobak.

- Nååå, försök med mig då, Bumble, lockade den lille hoppfullt. Med din klara syn på saker och ting och med din visdom och min sanning skulle vi kunna gå långt!

- Ett ögonblick, unge man, sade Bumble tvekande.

Men Tom Puss slog igen locket till lådan.

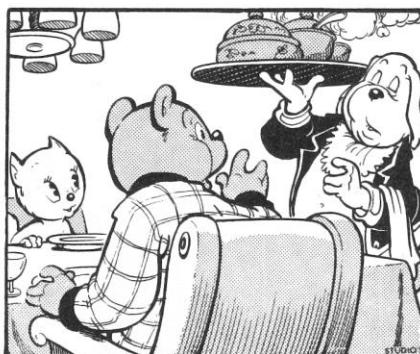
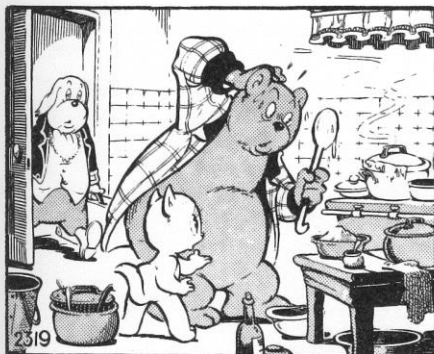
- Nej, herr Oliver, förklarade han bestämt. En sanningsägare som börjar berätta

lögner är inte någonting att hålla sig till.

- Nej, naturligtvis inte, instämde Bumble. Hm - det vill säga . . .

- Ni är knasiga hela bunten, grumsade Wally. Aldrig vill ni ha något roligt! Jag sticker min väg!

Med dessa ord stegade han ut genom dörren, som han ilsket dängde igen efter sig.

Bumble stod i köket, mitt bland grytor och pannor. En omiskännlig odör av vidbränd mat kom från spisen. Dörren öppnades och betjänten Joseph trädde in.

- Ursäkta mig, herr Bumble, sade han. När jag gav mig i väg så där hastigt i går glömde jag mitt förkläde.

- Käre, käre Joseph! utropade Bumble. Vill du inte komma tillbaka? Var snäll och gör det! Allt är glömt och förlåtet!

Med tårar i ögonen omfamnade han sin trogne tjänare.

- Du kommer alldeles lagom för att göra i ordning middagen, fortsatte Bumble. Ingen kan mäta sig med dig i fråga om matlagning!

Med sin vanliga oberördhet återgick Joseph till sin syssla som betjänt. Något senare, när han dukade av bordet, frågade han med en ängslig biton i rösten:

- Jag ber om ursäkt, sir, men var finns den där lilla vita figuren som alltid brukade sitta

på er pipa?

- Åh, den där, varade Bumble, den har jag skickat iväg.

- Det var synd, sade Joseph. Nu får jag aldrig veta om ni verkligen var glad över att jag kom tillbaka och menade allvar med det vänliga mottagande som jag fick.